

МОЛОДИЙ КОМУНАР

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік
видання XV
№ 113 (1903).

ВІВТОРОК

17

вересня

1974 року
Ціна 2 коп.

СЛАВА ГЕРОЇВ НЕ ПОМЕРКНЕ У ВІКАХ

Вручення ордена Леніна і медалі „Золота Зірка“ місту-герою Керчі

Велике і світле свято відзначили трудящі міста-героя Керчі. Указом Президії Верховної Ради СРСР за видатні заслуги перед Батьківщиною, масовий героїзм, мужність і стійкість, виявлені трудящими Керчі і військами Радянської Армії, Військово-Морського Флоту і авіації в роки Великої Вітчизняної війни і на ознаменування 30-річчя розгрому фашистських військ при визволенні Криму Керчі присвоєно почесне звання «Місто-герой» з врученням ордена Леніна і медалі «Золота Зірка».

У міському драматичному театрі імені О. С. Пушкіна відбулось урочисте засідання Керченського міського комітету партії і міської Ради депутатів трудящих. На засіданні з промовою виступив Міністр оборони СРСР Маршал Радянського Союзу А. А. Гречко.

Під бурхливі оплески товариш А. А. Гречко зачитав

Указ Президії Верховної Ради СРСР про присвоєння місту Керчі почесного звання «Місто-герой» і прикріпів орден Леніна і медаль «Золота Зірка» до прапора міста.

На урочистому засіданні виступили керівники партійних організацій Кримської області і Керчі, представники громадськості і гості міста-героя.

На засіданні з промовою виступив перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербинський.

З великим піднесенням учасники урочистого засідання прийняли вітальний лист Центральному Комітетові КПРС, Президії Верховної Ради СРСР, Раді Міністрів СРСР, вітальну телеграму Генеральному секретареві ЦК КПРС товаришеві Л. І. Брежнєву.

(РАТАУ).

КОМСОМОЛЬСЬКІ ГЕКТАРИ

Механізатори колгоспу «Союз» Знаменського району виростили вагомий урожай цукрових буряків, які розміщені на площі понад 700 гектарів. Найвищих показників досягли на ділянці, яку доглядала група молодих доярок МТФ, де групкомсоргом Галина Байбарак.

328 центнерів цукрових буряків, при зобов'язанні 300, видав кожен гектар. А члени дільниці задоволені: досвід прийшов до них у процесі роботи. І нині дівчата вже думками у наступному році, планують доглядати цукристі на 20-гектарній площі.

На фото: (зліва направо): секретар комсомольської організації господарства Тамара ГАВРИКОВА, Микола АГАФОНОВ, Людмила ГОРВАТ та Галина БАЙБАРАК задоволені: буряки виростили щедро!

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ІНЦИДЕНТ спалахнув несподівано. Несподівано не тому, що такого не можна припустити, — просто про подібне вже забули на механічній дільниці третього механоскладального цеху. Подія трапилася перед обідньою перервою: практикантка з профтехучилища за чверть години до обіду вимкнула верстат і помила руки. Ті, хто стояв ближче, осудливим поглядом проводжали з цеху порушницю, мовляв, як же тебе, дівчино, розуміти,

трудова дисципліна, ніяких потурань прогульникам, п'яницям, бракоробам. І не просто вирішили: по допомогу досить часто зверталися в партійну організацію, в профком цеху. Зрозуміло, не одразу настала ідеальна дисципліна. Ще навіть в минулому році відбулися позачергові збори цеху, де по-робітничому, гостро і відверто, засудили Г. Янзюк за прогул і М. Коваленко за те, що відмовилася виконувати завдання майстра. Так, це вже був єдиний

нормі чотириста сімдесят. І до цього успіху доклали своєї праці й старання комсомольська група...

І все ж порушення трапилося. Одряду ж за обуренням вчинком учениці МПТУ виникло питання: чи є гарантія, що такого більше не трапиться, чи зробили вони, комсомольці, все для того, щоб комплекс стосунків між людьми, традицій цеху, загальної культури молодих робітників став міцним заслоном будь-якому порушенню дисципліни?

Тому так пристрасно

говорили всі виступаючі на зборах: про міночний тон ніби й забули. І не змовляючись, дійшли висновку: питання дисципліни на дільниці не знімати з порядку денного роботи комсомольської групи. І ось чому: якщо є хоч най-

менша щілина для порушників, значить треба негайно її «конопатити». А така щілина є.

— Ми повинні більше уваги приділяти навчанню у цеху. Давайте станемо для цих педагогів, робітничим педагогам: щоб перекозувати їх, виконувати особистим прикладом поведінки в цеху і за проходною заводу.

Це слова з виступу секретаря комсомольської організації третього механоскладального цеху Валентини Кожик. Вони певдзвичайно підказали, над чим ще доведеться попрацювати комсомольській групі: серед тих комсомольців, молодих робітників, які вже працюють рік і більше, зріпів у дисципліні не трапляється, і навчально, щоб траплялося. Трапляється воно, як показав випадок, з тими, хто тогочасно є робітниками.

Комсомольська група механічної дільниці механоскладального цеху № 3 вчетверте обрала своїм групкомсоргом свердловальницю Олену Збарах.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
Завод «Червона зірка».

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

ЗАЛИШАЄТЬСЯ НА ПОРЯДКУ ДНЯ

виклик кидаєш нам усім, не перший день в цеху, пора б знати наші порядки. Не витримала Зіна Боженко, наздогнала, зробила зауваження. А у відповідь: «Тобі яке діло до мене?». Зіну образили і слова і тон практикантки. Одряду ж в перерву «прочитала їй нотацію» (так кажуть потім Зінині друзі), запросила, щоб розсудив, хто правий, майстра зміни Івана Михайловича Сахарова. Практикантка зрозуміла свій промах, попросила вибачення у Зіни, тут же пообіцяла, що вперше, і в останнє так вчинила.

Схилившись інцидент комсомольців механічної дільниці не випадково. І не випадково про нього згадали на звітно-виборних зборах своєї комсомольської групи. Зрозуміти таке одностайне обурення допоможуть кілька штрихів з історії групи. Два роки тому якось на зборах вирішили: досить терпіти порушників

випадок. Зуміли комсомольці добитись свого: дотримання дисципліни стало для всіх обов'язковим, як і повинно бути.

І раптом випадок з практиканткою! Багато примусів він передумати юнаків і дівчат дільниці і, найперше, поставив запитання: «А чому так трапилося? Ось не приходять же думки, скажімо, у Андрія Тюпи чи Гали Гробицької, та, навіть, у будь-кого з них, покинути верстат раніше перерви або кінця зміни... Навпаки. Хвилюють «вирокоти», щоб ще хоч деталь над норму виточити, сошник скласти...». Ось і майстер зміни їх дільниці Іван Михайлович Сахаров хвалить на звітно-виборних комсомольських зборах за старання. Він так і каже:

— На виконання урядового завдання в передпосівний період цього року комсомольська група внесла вагомий вклад. Щосуботи комсомольці з власної ініціативи виходили на робочі місця. Наша зміна добилася успіхів, яких не досягли наші суперники по змаганню. Ми вже за зміну виготовляємо деталі на шістьсот тридцять сошників при

ПЕРШИЙ УРОК — урок мужності. Військовий керівник І. Белокозев авіашов до класної кімнати. Поклав на стіл книги видатних радянських полководців, репродукції портретів героїв-визволителів.

— Ми на порозі великої лати — 30-річчя визволення України від німецько-фашистських загарбників. А в травні 1975 — 30-річчя Перемоги...

І згадав ветеран буремні роки війни. І повів розповідь про людей, які стали нашою гордістю.

— Ось наш Василь Максимович Галушкін. Воював на Волзі, як розвідник прийшов до берегів Дніпра. І тут, під Києвом, вісімнадцятирічний юнак здійснив свій найвищий подвиг, підготувавши разом зі своїми друзями плацдарм для нового наступу. А потім замінив у бою командира і повів бійців в атаку. На параді Перемоги в Москві наш земляк був наймолодшим серед Героїв Радянського Союзу...

Далі про визвольні бої за Кіровоград:

— Наш край визволяли воїни 30 національностей Радянської Вітчизни. В числі героїв — росіяни І. І. Зібин, К. Д. Шатило, білорус М. П. Котловень, татари Б. Г. Габрахманов, З. Ш. Шаймарданов...

Такі ж розмови відбулися і в клубі «Юний патріст». Комсомольські та дтсаафівські активісти Кіровоградської СШ № 34 головним в роботі по військово-патріотичному вихованню молоді вбачають ключ до юнаків і дівчат наслідувати приклад героїв, вчитися в них мужності і вірності Батьківщині. І наслідок від цього неабиякий — десятки випускників школи стали зразковими воїнами, класними спеціалістами. Наприклад, колишній учень СШ № 34 Володимир Барадула на підсумковому уроці мужності сказав:

— Хай нам доручать, довірять найважче — ми не підведемо. Як і наші батьки.

Став хлопець воїном (до армії йшов з посвідченням шофера). А певдовзі з військової частини звістка: «Барадула — відмінний водій-ракетник, має пошани від командування за випякову випадливість під час навчання, сміливо, мужньо діяв у скрутну хвилину...».

Так, пам'ять на кого рівнятися. Так, є з кого брати приклад. Тільки 85 тисяч воїнів-кіровоградців у роки Великої Вітчизняної війни були нагороджені орденами і медалями, близько 140 стали Героями Радян-

УРОКИ МУЖНОСТІ

ського Союзу, 27 — повні кавалери ордена Слави. Більше 400 воїнів різних національностей в боях за наш край були відзначені Золотими Зірками героїв.

Височить в ступінь сотні обелісків і більше 600 пам'ятників. Ми приходили сюди, щоб поклонитись мужності і пам'яті звичайців, які прогнали ворога з рідної землі, щоб дати слово вірності ідеалам, які вони відстоювали в борні. Гостючись до знаменної дати, комсомольські організації області накреслили широкую програму заходів, спрямованих на поліпшення військово-патріотичного виховання молоді. Юнаки і дівчата Кіровограда та Світловодська здійснили мотопробіг до міст-героїв, молодь Ульяновки і Олександрії влаштовують естафети, агітпоходи. в кінотеатрах міст і сіл з новою програмою почали діяти кінолекторії. Нова хвиля трудового піднесення в комсомольсько-молодіжних колективах, які на честь 30-річчя Перемоги взяли підвищені соціалістичні зобов'язання. Дієвість цих заходів залежатиме від того, як ми їх підготуємо, як проведемо. Триває, наприклад, на стадіоні спартакіада допризовної молоді, присвячена 30-річчю Перемоги. То хай же це буде справжнім святом. Перед естеранами війни, перед своїми батьками юнаки мають довести, що вони справді готові до захисту своєї Вітчизни. Бо, як сказав Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв у Звітній доповіді Центральному Комітету ХХІV з'їзду партії, зміцнювати Радянську державу — це значить зміцнювати і її Збройні Сили, всебічно підвищувати обороноздатність нашої Батьківщини.

Велику підмогу у своїй діяльності комсомольські активісти можуть мати, використовуючи матеріали місцевих краєзнавчих музеїв та кімнат. Численні експонати — це результат пошуків юних слідопитів, учасників походів «Шляхами слави батьків». Але, як, наприклад, можуть скористатися цими матеріалами активісти колгоспу імені Шевченка Ульяновського району, коли краєзнавчу кімнату без будь-яких причин закрили, експонати склали в ящики? І цінні матеріали припадають пиліюкою. Досвід же роботи в цьому напрямку — поруч — в колгоспі імені Фрунзе. В музеї Героя Радянського Союзу А. С. Манігі відбуваються уроки мужності, уроки суспільствознавства, кожного разу перед початком спортивних змагань на приз мужнього земляка, який повторив подвиг Олександра Матросова, юнаки приходять сюди, щоб послухати розповіді сина і матері А. С. Манігі. А в ці дні комсомольські лектори, краєзнавці використовуючи документи, збірані в музеї, ведуть розмови з молоддю про визвольні бої за Радянську Україну.

За справу слід братись без байдужості, використовуючи весь арсенал бойовитості і перекошлого впливу на свідомість людини. Щоб молодь пройнялась високим почуттям гордості за нашу соціалістичну Батьківщину, виховувалась на славі героїчних традицій радянського народу в душі патріотизму, вірності своїй Вітчизні.

Вступуючи на урочистому засіданні, присвяченому врученню місту-герою Новоросійському ордена Леніна і медалі «Золота Зірка», Генеральний секретар ЦК КПРС тов. Л. І. Брежнєв сказав: «І сьогодні як живі встали перед очима захисники Новоросійська. Важко перерахувати імена всіх героїв — солдатів і матросів, офіцерів, генералів і адміралів, тому що подвиг тут був нормою життя, нормою подвигу, нормою веліччя».

Такі ідеали хай стануть світлом в нашому житті.

Обговорюємо лист С. С. Вітченка «Честь змолоду»

АВТОРИТЕТ У ВІСІМНАДЦЯТЬ...

У бригаду я прийшов перед жнивими. Перші дні приглядався, з приємним відчуттям знайомився із традиціями колективу. Що не кажіть, а очолити бригаду, яка виборола встановлений обсягом ЛКСМ України приз дівчи Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова, кубок ЦК ЛКСМ Казахстану «Дружба», — почесно і відповідально.

Групкомсорг, молодий комуніст Анатолій Жижченко, відразу ж прийшов на раду. «Давай, бригадире, вносьти корективи до плану косовиці разом. По всьому передбачається: будуть жнива нелегкими і затяжними». А на комсомольських зборах вже прислухались до пропозицій комсомольців і молодих хліборобів. Вирішили жнива про-

вести швидко і в найоптимальніші строки, без втрат. Обговорили умови соціалістичного змагання серед жнивярів. Склали чіткий робочий план, кожен комсомольський активіст визначив своє конкретне місце у боротьбі за дострокове завершення косовиці. Дбати про високу якість робіт, боротися з бракоробами — таке завдання було визначено «пржектористам», розповсюджувати передовий досвід, поширювати його — комсомольським пропагандистам.

Нині, коли підбиваємо підсумки, згадуємо, як інколи було суцужно. Нашим комбайнерам під силу жинувати у такому ж темпі, як, скажімо, героям жнив із Ростовської та Запорізької областей, що добивалися щодобно рекордного виробітку на своїх комбайнах. Одна біда: майже не було такого дня, щоб комбайни могли не виходити із загінки протягом 20 годин.

Про те, що справу вирішують люди, їх пастрий впливає на дострокове виконання завдання, впевнився не на словах, а на ділі. Справді, з чудовими людьми мені працювати. Зараз, коли ознайомився з матеріалами спільного засідання президії Укрпрофради і бюро ЦК ЛКСМ України, на якому обговорено питання «Про дальший розвиток руху наставників молоді в трудових колективах республіки», думаю, що не один ветеран бригади претендуватиме на диплом «Кращому наставнику молоді». Стверджую це, бо бачив, як вони працювали з молодим поколінням, що прийшло до бригади. Комсомольцям Василю Довгенку, Олександрові Пашолку, Володимирі Срібному, учням профтехучилища Петру Попурі, Миколі Доді, Миколі Омельченку, що зараз на практиці у нас, саме вони розповіли про значен-

ня праці у суспільстві, про традиції бригади.

— А що це за кришталева ваза? — почув якое питання юнаків до своїх наставників.

І розпочалася тоді розмова про те, як минулого року бригада виростила найвищий у республіці врожай озимої пшениці і була нагороджена призом ЦК ЛКСМ Казахстану — «Дружба».

Взнали тоді новачки і про соціалістичне змагання з комсомольсько-молодіжною бригадою з колгоспу імені Калініна Олександрійського району, яку очолює делегат XVII з'їзду ВЛКСМ Віктор Галушка, і про змагання із молодими механізаторами із Тарашанського району на Київщині.

І вже не таким байдужим поглядом дивилися хлопці на ту вазу, а сяяли очі у них. Пізніше довідався, що багатьом ровесникам своїм розповіли про почесну нагороду.

Своєрідний відголосок у бригаді мав лист Героя Соціалістичної Праці С. С. Вітченка, надрукований у газеті «Молодий комунар». «Чи потрібен авторитет у вісімнадцять?». Задумуються над цим та іншими питаннями, поставленими С. С. Вітченком, молоді механізатори. Часто звертаються за порадою до досвідчених механізаторів Віктора Михайловича Попенка, Івана Яковича Білопула, Василя Петровича Саганя. Наставники щедро передають їм свої знання, вчать розгати хліб.

В. БОБРИШЕВ,

бригадир комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Жовтень» Новомиргородського району.

30 років минуло з того часу, коли плавився граніт, небо чорний вогонь таранив, і земля, мов кривава рана, зацілила не подих, стогін... Щедрились під сонцем оновлена радянська земля. Підводяться новобудови, виростають корпуси нових заводів, фабрик. Людина — повновладний господар на звільненій ниві, прикладає до неї тепло дбайливих працьовитих рук.

14 вересня кірово-

СУБОТНИК НА ЧЕСТЬ ВИЗВОЛИТЕЛІВ

градці — робітники фабрик і заводів, установ та навчальних закладів виїшли на суботник, присвячений 30-річчю визволення України від німецько-фашистських загарбників.

Активно включилися в роботу по упорядкуванню вулиць міста червонозорівці. В належний порядок будівлі приведена територія цехів, нового заводського корпусу № 90. Прилегли до заводу вулиці імені Медведєва, імені Орджонікідзе, Київська — озеленені. Велику турботу про чистоту і охайність рідного міста проявляють робітники заводу тракторних і гідроагрегатів. Це ж вони разом з червонозорівцями кинули клич — зробити Кіровоград містом високої культури та аразкового порядку. Добрий намір вони підкріплюють добримі справами. Під час суботника вони навели порядок на території заводу, упорядкували вулиці імені Компанієць та Колгоспу. Відмінно попрацювали робітники на будівництві піонерського табору «Ялинка».

Організовано й активно пройшли суботники на інших виробничих підприємствах.

Л. САПІТОНОВА.

Іде місячник болгаро-радянської дружби

КРАЇНА ПРАЦІ: ТРОЯНД

із болгарського щоденника

5. ШЛЯХОМ, ДЕ ВИСОЧАТЬ ОБЕЛІСКИ

— Справа малій фонтан, зліва — великий, — екскурсовод Анета Минчо, поки автобус зробив декілька кіл центральною площею міста, повторила цю фразу разів зо три.

Ми дивилися вправо, вліво — лише один фонтан. Бачачи наше здивування, Анета розсміялася:

— Так знайомають із своїм містом габровці.

Коли ще лише згадували про Габрове, то завжди посміхалися, згадуючи дотепний гумор його жителів. Габровці сміються над своєю ошадливістю і берекливістю, а веселі габровські історії потім розходяться по всій Болгарії і далеко за її межами. Так ось яка вона, столиця болгарського гумору, навіть зустрічає по-своєму, по-габровськи.

Та тут можуть не лише жартувати. Тут багато будують. Габрове швидко міняє свій зовнішній вигляд. Розростаючись, воно поглинуло декілька сіл і зараз сільські будиночки на околицях межують з багатопверховими велетнями. А якщо дивитися на місто здалека, то на першому плані панорама заводських корпусів, фабричних труб. Запам'яталися щирі посмішки, небагато-слівність і щедрі гумор габровців. За твердженням самих жителів міста вони відрубують кішки хвостів, щоб тепло не залишало дім (бо ж кішка без хвоста коротша і вибігає з кімнати швидше). Тож не дивувалося, коли на гербі міста побачили зображення кішки без хвоста.

Цього дня був найдовший перезд Велико-Тирново — Пловдив. 210 кілометрів. Та сама подорож не була стомлюючою. А знайомство з Габровим, Долиною троянд, Шипкою залишили неповторні враження.

Долина троянд. Від вітрів її захищають гори Стара-Планина та Средна-Гора. Де, як не тут, справді відчуваємо, що Болгарія — країна троянд? Повітря особливе, в кінці травня, коли починають цвісти троянди, воно настояне на їх духмяних пахощах. Ніжна і приємна троянда, завезена із Сирії роки 400 тому, знайшла в Долині троянд виключні умови, прижилася тут. З неї виготовляють високоякісне трояндове масло. Під час османського іга один із султанів наказав знищувати кущі троянд, а тих, хто не виконає наказу, — вшати. А знайшовся у селі Розовець селянин, який не злякався. Він не викоричував троянди, а лише щороку зрізав кущі, а поле засівав пшеницею. Він і зберіг духмяну болгарську троянду. Під час війни власники відомого німецького концерну «ІГ Фарбеніндустрі», що виробляв синтетичні парфуми, зробили все можливе, щоб винищити болгарські троянди, позбутися конкурентів. Держава навіть видавала значні премії за знищення кожного гектара троянд.

— То були важкі часи, — у труджених руках болгарського селянина, що розповів нам історію болгарської троянди, ніжні квіткі палахкотіли червоно-рожевим полум'ям. Він вручив кожному квітку і закінчив розмову:

— Люблять у Болгарії троянди, для нас вони завжди будуть символом національної гордості і слави.

НА ПІВНОЧІ цього мальовничого краю кожен камінь — легенда. Шипка... Вершина Столетова, Без-

луджа. В Болгарії кажуть, що на вершині Столетова народилася свобода. Завдячуючи героїзму російських солдатів і болгарських ополченців, які затримали 50-тисячну армію Сулейман-паші, бої за село Шипку у серпні 1877 року відіграли вирішальну роль у переможному завершенні російсько-турецької війни. Нині про ті дні нагадують обеліски... І ніхто з туристів не зможе без хвилювання пройти повз величній храм-пам'ятник на околиці села Шипки, пам'ятник Свободи на вершині Столетова.

Біля підніжжя Безлуджі — могила легендарного болгарського воєводи Хаджі Димитра, який загинув разом зі своїми воїнами у першому бою з турками. Поряд шумить старий буковий гай. Тут відбувся Перший установчий конгрес робітничої соціал-демократичної партії, де Димитр Благоев із своїми соратниками заснували Болгарську комуністичну партію. Тут пролягли у роки фашистської неволі маршрути Габрово-Севлієвського партизанського загону. Ось чому в Болгарії кажуть, що на Безлуджі свобода воскресла.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

На фото: вгорі — пам'ятник захисникам Шипки на вершині Столетова; вулиця в Габрові.

Через роки і відстані

ДІТИ різних народів Ми метою про щастя живемо... Цією пісню розпівали ввечір клубу інтернаціональної дружби «Глобус», присвячений 30-річчю визволення Болгарії від німецько-

фашистських загарбників. Його учасники — старшокласники Ленінського району міста Кіровограда оплесками вітали К. І. Евстенєву — лектора товариства «Знання», курсантів льотно-штурманського училища Майкова Стайка Нейкова, Костова Костадина Никитова.

Наш клуб інтернаціональної дружби працює

при Будинку культури імені Калініна лише перший рік. Але його учасники вже зробили чимало цікавого. КІД брав активну участь у підготовці до X Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Берліні, знайомив дітей з історією і традиціями молодіжного демократичного руху, героями боротьби за мир.

І цього року рада КІДу, яку очолює Оля Ніколаєнко — десятикласниця 24-ї середньої школи, планує зробити багато цікавого. Дружимі зв'язкам — ширитись.

Л. ГІРИЧ,

завідуюча дитячим сектором Будинку культури імені Калініна.

м. Кіровоград.

Планета «МК»

ЧІЛІ: РІК БІД І ТЕРОРУ

Минув рік з того чорного в історії чилійського народу вересня, коли контрреволюційна воляччина вчинила підлий злочин — вбила конституційного президента країни, видатного державного і політичного діяча Сальвадора Альєнде, скинула уряд Народної єдності і встановила в Чілі криваву диктатуру.

Фашистський переворот був здійснений при підтримці зарубіжних імперіалістичних кіл. Це з'ясним одразу ж після початку заколоту. Рік, який минув відтоді, дав безліч нових підтверджень імперіалістичної змови проти народу Чілі. Одне з найбільш переконливих стало відоме буквально цими днями: в американській пресі були опубліковані неспростовані матеріали, які викривають активну роль ЦРУ в скиненні уряду С. Альєнде.

За підтримку, одержану з боку імперіалістичних сил, хунта щедро розпачується. Як відомо, одним з головних досягнень уряду Національної єдності було повернення чилійському народові природних багатств, які були в руках іноземних монополій. З приходом до влади фашистської кліки Піночета двері Чілі для іноземних корпорацій знову широко відчинились. Хунта денационалізувала близько 200 підприємств провідних галузей промисловості. В Чілі знову запустили свої шпальти такі монополістичні спрути, як «Анаконда», «Кенекот», «Дуо Кеміла» та багато інших. Це завдало величезної шкоди національній економіці, викликало закриття багатьох чилійських підприємств, масові звільнення трудящих. За цей рік — навіть за офіційною статистикою — без роботи лишилося понад 600 000 чоловік.

Фашистська кліка Піночета перебуває в повній політичній ізоляції. Вона спирається лише на кривавий і розгнущений терор. Число ув'язнених у тюрмах і концтаборах перевищило 200 000 чоловік. Від руки фашистських катів загинуло понад 30 000 патріотів, у тому числі 12 000 членів Компартії і комсомолу. Більшість жертв Піночета була позавірочому закатована.

Шляхом терору і репресій фашистська диктатура розраховувала придушити народний опір. Але розрахунок не справився. Опір фашистському режимові в Чілі не згас, він наростає. В день річниці перевороту вулиці чилійської столиці Сантьяго були усипані листівками антифашистського патріотичного фронту, який закликає ще ширше розгорнути боротьбу проти розбійницької кліки Піночета. Цього дня в країні відбулися численні страйки і сутички патріотів з поліцією і військами.

Разом з антифашистськими силами всього світу наша країна бере найактивнішу участь у міжнародному русі солідарності з чилійськими демократами. Висловлюючи почуття і думки радянських людей, Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв у своєму зверненні до учасників зборів представників радянської громадськості, присвячених міжнародному тижню солідарності з народом Чілі, підкреслив: «Від імені КПРС і радянського народу я запевняю всіх чилійських патріотів і демократів у незмінній підтримці їх справедливої боротьби».

Немає сумніву, що в цій справедливій боротьбі чилійський народ неодмінно здобуде перемогу.

ЖИТТЯ НАРОДНОГО СПІВЕЦЬ

◆ СЬОГОДНІ МИНАЄ 110 РОКІВ З ДНЯ
НАРОДЖЕННЯ М. М. КОЦЮБИНСЬКОГО

МИХАЙЛО Михайлович Коцюбинський — видатний український письменник, революціонер-демократ, палкий поборник єднання і дружби народів у їх спільній боротьбі проти капіталістичного рабства. В літературі кінця XIX — початку XX століття художня спадщина цього талановитого митця по праву зайняла одне з найпочесніших місць. Розвиваючи реалістичні традиції передової російської і української літератури, естетичні принципи М. Г. Чернишевського і Т. Г. Шевченка, М. Е. Салтикова-Щедріна, І. Я. Франка та інших своїх попередників і сучасників, під благородним впливом ідей марксизму-ленінізму, творчості О. М. Горького, в повних історичних умовах класової боротьби поставив він своє художнє слово на сторожі бідних і покривджених, зумів зв'язати революційно-демократичні завдання з вимогами пролетарського визвольного руху.

Дитини і юнацькі роки письменника пройшли на Поділлі, серед простих людей, палку любов до яких проніс він через усе своє коротке, але яскраве життя пристрасного шукача соціальної справедливості, добра і щастя для людей праці (народився він у сім'ї дрібного опального чиновника 27 вересня 1864 року у м. Вінниці, а помер 15 травня 1913 року в м. Чернівцях). Успадковані помилковість і обмеженість ліберально-пародницького просвітництва, нувої «теорії малих діл», М. Коцюбинський уже в перших кроках своєї літературної діяльності, що припадають на 80—90 роки минулого століття, прагне до реалістичного змалювання тяжкого життя обріданого царською реформою 1861 року безземельного селянства, в своїх новелах і оповіданнях порушує животрепещі питання класового розшарування села пореформеного періоду, правдиво говорить про безпросвітні злидини бідняків, трудящого люду (оповідання «Андрій Соловйов...», «П'ятизлотник», повість «На вірному», Запечерення брехливих «теорій» українських буржуазних націоналістів про «безбуржуазність української нації», письменник в ряді творів викривав хижацькі методи збагачування куркульства (новела «Ціновязь»), в казці «Хлопчик і лелека» засобами сатири висловлює на всенародне посміховисько й осуд антинародну сутність панського буржуазного лібералізму, гнобительський характер панів-«українофілів», фальшивих «друзів народу», «народолюбів», класово ворожих масам.

Патріотичні почуття письменника-інтернаціоналіста до рідного краю, до свого народу сполучалися з палкою любов'ю до інших народів і перш за все до братнього російського народу. Ще в 1903 році він надіслав книжку своїх оповідань найулюбленішим російським письменникам — Горькому, Короленку і Чехову. Передова російська література завжди була для нього взірцем високої ідейності й художньої досконалості, великим прикладом служіння народові. «Спільне існування обох споріднених (російської і української — А. Б.) літератур», — писав він у одній із статей редактованої ним 1898 року газети «Волинь», — нам уявляється могутньою умовою культурного зростання двох народностей, що взаємно доповнюють одна одну». Крім російського та українського народів, М. Коцюбинський створив хвилюючі своєю правдою картини з життя трудящих молдаван, татар, євреїв та інших народів, що їх гнітив один неадекватний капіталістичний тягар. Новела «Для загального добра» (1895) та інші твори молдавського циклу, серія його кримських оповідань («В путях шайтана», «На камені», «Під мінаретами») — яскра-

ве підтвердження інтернаціонального спрямування його творчості, її соціально-класової тенденційності.

ВИКЛЮЧНО важливе значення на формування світогляду і революційного спрямування художньої творчості М. Коцюбинського мала перша російська революція 1905—1907 років, його творча і особиста дружба з великим пролетарським письменником О. М. Горьким.

Безпосередні враження революційної бурі, яка зворушила всі класи суспільства, посирила класову боротьбу, внесла ясність у політичну обстановку, особисті зустрічі в 1909—1912 роках з О. М. Горьким сприяли піднесенню ідейно-художнього рівня його творів на якісно вищий рівень, відкрили другий, якісно новий період його творчої біографії. Від критики самодержавства і його потворних мерзот Коцюбинський переходить до пропаганди необхідності революційної боротьби з ним. Уже в оповіданні «Дорогою ціною» (1902) звучать вільнолюбиві мотиви, перед читачем постають яскраві образи Остапа і Соломії, людей з народу, що за волю і щастя спроможні йти на смерть.

Епопею селянського руху періоду революції 1905—1907 рр. стала славновісна повість «Фата моргана» (перша частина

ДРУЖБОЮ ОКРИЛЕНИЙ

опублікована в 1903, а друга — 1910 року). На основі художнього узагальнення типових явищ історичної дійсності, М. Коцюбинський приходить до єдиного правильного розуміння й усвідомлення авангардної ролі робітничого класу в революції. Образ свідомого робітника-соціаліста Марка Гуца — перший в українській прозі образ робітника — керівника селянських мас в їх боротьбі за землю і волю. З повісті стає ясно, що перша російська революція за своїм соціальним змістом була буржуазно-демократичною, селянською, а за засобами боротьби — пролетарською. Письменник наголошує, що самі селяни без допомоги пролетаріату не знайдуть вірного шляху в боротьбі з класовими ворогами. Революційна мова села (Прокіп Кандзюба, Гафійка та інші), організована Гуцею, мов губка води, вбирала в себе соціалістичну ідеологію пролетаріату, разом з Марком веде на село велику агітаційну роботу, перетворюючи селянську масу в надійного союзника робітничого класу. Глибоко розуміючи інтереси і прагнення селян, вмить стримуючи стихійні устремління, Марко Гуца зумів повести їх за собою, надати рухові селян організованого характеру. І хоча повість закінчується картинною звірячого самосуду куркульні над сільськими активістами, пройнята вона оптимістичними настроями, твердою вірою автора в неминучість нового революційного піднесення.

Значне місце в творах М. Коцюбинського 1905—1913 років зайняла критика погромницької політики царизму, потворних явищ столітньої реакції, ренегатства, міщанства і буржуазного лібералізму. Про це переконливо іде-

ться в новелах «Сміх», «Він іде», «Персона грата», «Подарунок на іменини», «В дорозі», «Сон» та інших творах. В роки реакції М. Коцюбинський на острові Капрі особисто познайомився і неодноразово зустрічався з М. Горьким, між ними встановилася тісна задушевна дружба, що увійшла золотом сторінкою в історію братерського єднання російського і українського народів та їх культур. Тут у Горького, в кінці червня 1910 року М. Коцюбинський зустрічався з В. І. Леніним, познайомився з більшовицькими депутатами Державної думи, з А. В. Луначарським, близько сходиться з соціал-демократичним рухом. «Горький зустрів мене як рідного», — писав він у листі до дружини. Дружба з Горьким окрилювала М. Коцюбинського, надихала до нової праці. «Якщо Вам подобається книжка, тоді варто писати», — говорив він Горькому. Разом вони вирішували багато творчих питань, радиліся і обговорювали сюжети, читали один одному рукописи і чернетки майбутніх творів. Саме тут, на о. Капрі, М. Коцюбинський написав одну з кращих перлин доживаної української прози — сатиричну новелу «Кінь не винні», піддавши в ній безкомпромісному осміянню буржуазних лібералів, розкритиши їх антинародну, контрреволюційну суть.

Міцна дружба зв'язувала М. Коцюбинського з І. Франком, Панасом Мирним, Лесею Українкою, В. Стефаником та іншими українськими письменниками-класиками. Перебування в Карпатах, життя серед гуцулів дало йому багатий матеріал для створення повісті з народних джерел — «Тіні забутих предків». Коцюбинський — письменник великого творчого обдарування. Він стояв на твердому ґрунті народності і реалізму, відстоював принципи класовості й високої ідейності мистецтва, його зв'язків з народом, з революційною боротьбою трудящих мас проти влади капіталу. Конденсоване вираження знайшло це в його новелі «Інтермеццо» (1909 р.) та інших творах.

Все своє життя М. Коцюбинський боровся проти розгніної буржуазної культури, фальшивих теорій позакласового «чистого мистецтва», «мистецтва для мистецтва», різного роду ворожих народіві модерністських і декадентських течій та угруповань. Ідейно-художня сила творів письменника, його безмежна любов до народу, революційна пристрасність і устремління в майбутнє ріднить М. Коцюбинського з нашою героїчною сучасністю, надихає на повні звершення в ім'я торжества всеперемагаючих ідей комунізму.

А. БОЙЧУК,
доцент Кіровоградського пед-інституту.

СОНЦЕПОКЛОННИК

Вже вечорі,
і тягар утоми
Повис у тілі —
час і відпочити.
І Коцюбинського
знайомий томик
Узяв до рук.
Читаю.
І за мить
уже забув,
Що стомлений
за день я,
І ось уже
іду в його життя,
Письменника
великого натхнення
Перелилося
у мого чуття.
Це не Остапа
кинули за грати —
Мене, бо волю,
як і він, люблю.
Не дівчині —
мені персона грата
Намиліос
столипінську петлю.
Не Марко —
я іду у вир підпілля,
З Кирилом поруч
я на тій путі,
Що приведе
до знищення насилля,
Засвітить правди
прапор у житті,
Читаю і читаю.
Вечерова зоря у небі
стиха погаса,
І в душу падає
прекрасне слово
Суворе й ніжне,
чисте, як роса.
Тому й веде мене
моя уява
Слідами Коцюбинського
у світ...
Сонцепоклонника
безсмертна слава
Сіє нам,
як сонячний привіт.
Н. ДОБРІН.

ДЖЕРЕЛО ЗНАНЬ

УСТАНОВЧІЙ З'ІЗД
ДОБРОВОЛЬНОГО
ТОВАРИСТВА
ЛЮБИТЕЛІВ
КНИГИ УРСР

Нещодавно у Києві відбувся Установчий з'їзд Добровільного Товариства любителів книги УРСР.

Поліпшити пропаганду російських і зарубіжних класиків, кращих творів радянських письменників, покликані Всесоюзне добровільне Товариство любителів книги, його складова частина — Товариство книголюбів УРСР. Створення його — важлива подія у культурному житті республіки.

З'їзд обрав правління і ревізійну комісію добровільного Товариства любителів книги УРСР, а також делегатів на Всесоюзний Установчий з'їзд.

Головою правління обрано письменника В. М. Собка.

(РАТАУ).

— Навпаки, — усміхнувся Феодосій Деомидович, — неодноразово запрошували на керівні посади до столиці і в Одесу...

— Здорово! — вразився Лев Дмитрович, — такого лікаря мені ще не доводилося бачити. Наскільки мені відомо, молоді випускники медичних вузів не дуже охоче йдуть на село... Подавай їм дві-три ставки, то ще сюди-туди. А на ставку, ну що ви...

— Є ще, на жаль, така тенденція, — зітхнувши, погодився Гетьманець, — але гадаю, що вона все-таки скороминувша...

— Ви оптиміст, — засміявся директор. — Скільки ж вам років?

— Скоро стукне 73...

— Ого-го!

Помовчавши, Лев Дмитрович схилився над своєю валізою і по хвилі відчув звитя жовтий овалний релієф.

— Візьміть, будь ласка, на пам'ять

про наше знайомство. Це — Знак «Запоріжсталь». — Приїдете до нас в гості, слугуватиме вам за перенутку. Вважаєте, що відтепер ви почесний член нашого багатотисячного колективу.

Успішно завершився перший етап роботи Конгресу — пленарні засідання у Кремлівському Палаці з'їзду. 29 жовтня Всесвітній форум продовжив свою діяльність в комісіях. Гостинна столиця розчинила делегатам двері своїх кращих залів, створила всі передумови, аби кожен з гостей почував себе невимушено, як дома.

Згідно розподілу, Гетьманець потрапив до комісії, на черзі дія якої стало питання «Мирне спів-

Зустріч з делегатами Гаїне-Бісау в Москві на Конгресі миролюбів 27 жовтня 1973 року.

Володимир Базилевський ДЕЛЕГАТ КОНГРЕСУ документальна повість

існування і міжнародна безпека».

Працювала вона в Колонному залі Будинку Спілок, тому самому, де 24 роки назад утверджувала свою програму перша Всесоюзна Конференція прихильників миру. Гетьманець мимоволі спало на думку: «Хто з членів української делегації такого складу присутній на форумі зараз? Здається тільки він один... Немає Рильського, немає Тичини, Нещодавно Київ попрощався з Корнійчуком. А полум'я Ванда — її промова не втратила своєї актуальності й зараз...».

30 жовтня Комісія під головуванням Юзефа Цирякевича завершила свою роботу. Було відзначено, що проведена дискусія виявила одностайну згоду з основними поглядами, ідеями і реко-

мендаціями, викладеними в робочому документі, який був представлений на обговорення. Після внесення доповнень і зауважень комісія утворила проект доповіді, що мав бути переданий керівному комітету конгресу.

Делегати і гості розбились на групи — хто кулі. В одних вечір мав відбутися в Будинку дружби, в інших — в Центральному Будинку журналістів, треті збиралися відвідати музей Революції...

У концертному залі готелю «Росія» поруч з Феодосієм Деомидовичем сидів смаглий чоловік з характерним обличчям уродженця Середньої Азії. Він виявився народним художником Узбекистану Х. Якуповим. Феодосій Деомидович навіть в темряві відчував на собі його гострий допитливий погляд. Аж ніяково було під того уважного погляду.

В антракті Якупов пояснив: — Я художник і на все дивлюся очима своєї професії. У вас дуже виразно обличчя і, даруйте за комплімент, з таким чітким карбон характером, індивідуальністю. Опріч того зі своєю стриженою головою ви мені нагадуєте наших поважних аксакалів... От тільки тобейки реністачає... Ви хто — інженер, письменник, економіст?

(Далі буде).

(Продовження. Поч. в номерах за 11—29 червня, 2—30 липня, 3—31 серпня, 3—14 вересня).

ЙДЕ МІСЯЧНИК ЦИВІЛЬНОЇ ОБОРОНИ

СОТНІ білі і командирів формувальні цивільної оборони об'єктів народного господарства міст і сільських районів області вишикувалися на майдані автодрому. Всі в спеціальному одязі, з приладами радіаційної і хімічної розвідки, в кожного протигаз. Це — групи, які призначені для ведення розвідки в зоні ядерного ураження. Формування мали проде-

В ПЕРЕД
ВИХОДИТЬ РОЗВІДНИК...

монструвати свою майстерність на обласних змаганнях, присвячених 30-річчю визволення України від німецько-фашистських загарбників. Судді — ветерани війни М. Сліпченко, Е. Єраїн, Ф. Бельков, Г. Овечкін. Після параду почали приймати заліки. Білий складали нормативи на швидкість і якість трасування простого укриття, приведення приладів у робочий стан. Напруга зростає, коли учасники змагань, одягнувши форму захисту, ввійшли в «ядерну» зону. Визначивши рі-

вень знав на об'єктах, встановлюють потрібні знаки, вимірюють концентрацію отруйних речовин, а радисти складають радіограми і доповідають про результати розвідки на пункт управління.

В зонах ураження розвідники потрапили в імпровізовані укриття, йшли крізь вогонь і дим пожежі, вміло падали першу медичну допомогу.

Вийшовши на пункт збору, групи очисили одяг і взуття, провели санітарну обробку.

І ось підсумки змагань. Найкращий показник у формуванні цивільної оборони заводу «Червона зірка». Другі призери — представники Леїньського району міста Кіровограда, треті — міста Знамен'янки. За високі показники під час змагань знаком «Готовий до цивільної оборони» нагороджені Володимир Голуб (Знам'янка), Семен Ємельянов (Кіровоград) та Володимир Яценко (Олександрія).

О. БЛІНОВ,
працівник штабу цивільної оборони області.

На зйомку: постановка червонозірківським підполковником запасу І. О. ПІСАРЄВ.

Фото автора.

ДО 30-РІЧЧЯ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

НА ПРОРІВ

На Богословському кладовищі Ленінграда є могила, де щорічно красуються квіти. Нідать сюди лєнінградці, гості з України, Москви, з інших міст і сіл країни. Тут поховано нашого земляка, Героя Радянського Союзу командира танкової роти Платона Ткаченка, який загинув при форсуванні річки Сєвєра на Карельському перешийку. Старший лейтенант Ткаченко — один з багатьох героїв, хто одержав це високе звання у грудні 1941 році, обороняючи Радянську Україну від гітлерівських загарбників.

НАРОДИВСЯ і виріс Платон Ткаченко у селі Новий Стародуб Петрівського району. Активний комсомолец мужньо боровся з куркулями, пізніше пішов вчитися до Олександрійського культосвітнього технікуму. Мріяв повернутися у рідне село. Та інакше склалася доля юнака. Настав час служити в армії. І не встиг ще він повністю опанувати майстерність водія танка, як почалася війна.

У складі десятої танкової бригади, що вхо-

дила до 43-ї дивізії, Платон Ткаченко разом зі своїми друзями прикривав відхід основних сил 38-ї армії, виснаженої і обезкровленої в битвах на берегах Дніпра. Найбільше запеклявся сержанту бій під селом Парасковіївкою. Екіпажу Ткаченка доручили розвідати наявність сил ворога. Замаскувавши танк на узліссях, Платон послав баштового стрільця до села, що розкинулось неподалік.

— Іх танків у селі нема, — доповів, повернувшись, баштовий. Арти-

лерії і укриття не бачив.

Раптом на вигріху здійнялась курява. На горизонті з'явилися силуети солдатів, гармат.

— Не менше батальйону буде, — визначив командир, — а з ними дві батареї.

Сили нерівні, але на боці танків була раптовість нападу.

Більше роги гітлерівців і дві батареї знищив тоді екіпаж радянських танків.

Наприкінці вересня Платону Ткаченку доручили разом з екіпажами ще кількох танків прикрити відхід наших військ на одному з рубежів під Полтавою. Гітлерівці тоді лютували як ніколи. Іх танки, долаючи опір наших поріділх частин, захопили з флангів, фашисти використали авіацію, танки, артилерію. Для прикриття небезпечного напрямку було послано кілька

Т-34 під командуванням Ткаченка. Це було відповідале бойове завдання. Від його виконання у значній мірі залежала організація оборони наших військ.

Екіпаж Ткаченка стояв на шляху очікуваного удару. Танкісти пильно вдивлялись у далечині.

— Бачу колону противника, — доповів дозорець.

Ткаченко приклав до очей бінокль.

— Мабуть, цілий батальйон суне. Як на параді, самовпевнені. Ну, ми їм зараз дамо прикурити.

Бійці закрили люк, і коли обличчя фашистів можна було бачити незброєним оком, вдарили із гармат. Несподівано на допомогу ворогу підійшли свої сили. Бій став ще запеклішим. Танк Ткаченка здригнувся від прямого влучення великого снаряда. Платон різко повернув

дуло своєї гармати вліво і спрямував вогонь на мінометну батарею фашистів.

Разом з Ткаченком мужньо билися його друзі. І ворог змушений був перейти до оборони.

Кілька сотень гітлерівців лишилися на шляху і в полі після атак танкістів.

А поруч розточені й вдавнені в землю гармати, міномети, інша зброя. Тільки за останній тиждень один лише батальйон, у якому служив Ткаченко, знищив 11 ворожих танків, 22 протитанкові гармати, багато іншої техніки, ба-

гато фашистських солдатів і офіцерів. Указом Президії Верховної Ради СРСР від 27 грудня 1941 року Платону Петровичу Ткаченку було присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Ю. МАТІВОС,
наш громадський кореспондент.

Керівник клубу
кандидат у майстри спорту
Г. ДУБІВКА.

27 РОКІВ —
НЕПЕРЕМОЖЕНИЙ

Гмануїл Ласкер — видатний німецький гросмейстер народився 24 грудня 1868 року, другий чемпіон світу, який носив звання найдовше за всіх — 27 років, доктор математики і філософії. Ласкер в 1888 році поступив вчитися на математичний факультет Берлінського університету. Тут він одержує звання майстра, тимчасово залишає навчання в університеті і починає вести життя шахового професіонала. В цей період виграє ряд матчів у відомих майстрів, а також займає перші місця в лондонських турнірах 1892 року.

Своїми успіхами Ласкер привертає увагу шахового світу, викликає на матч Тарраша, відомого німецького гросмейстера того часу. Але Тарраш відмовляється від матчу, вважаючи свого суперника ще недостатньо зрілим.

В 1893 році Ласкер робить гастрольну поїздку в Америку, де він чемпіон світу Вілгельм Стейніц.

15 березня 1894 року в Америці розпочався матч на першість світу між Стейніцем і Ласкером. Грали до десяти перемог. При рахунку 2:2 Ласкер робить дивовижний ривок, завдає п'ять поразок підряд і виграє матч з рахунком 12:6. Шахова королева перейшла до нового чемпіона.

Одним шаховий світ недовгозвичиво прийняв звістку про Ласкеру перемогу. Писали, що наслідки матчу дуже вплинули погане здоров'я і вік Стейніца. А деякі просто вимагали не визнавати нового шахового короля. Навколо матчу здійнялися галас. Це підіграло і Стейніца, який виявив матч-реваншу. Реванш відбувся в Москві в 1896—1897 роках і закінчився переконливою перемогою Ласкера з рахунком 12,5:4,5. Двадцять сім років «царював у шаховій державі» цей чудовий шахіст. «Чи буде Ласкер коли переможець?» — час від часу з'являлось у пресі за роки перебування його на троні.

До глибокої старості не залишав Ласкер шахи. Виступав у Московському міжнародному турнірі 1935 року, у віці 67 років, він займає третє місце, пропустивши попередню Ботвинніка і Флора. Неймовірно! Ні. Факт.

Ця титанічна фігура шахіста-філософа ще багато буде привертати увагу шахових істориків і літераторів. Ласкер розглядає шахову гру, як творчу роботу індивідуальностей. Велика коза до перемоги допомогла йому вести партію з граничною напругою сил. «Не можна боротися з Ласкером — можна боротися лише з його ходами», — голорили сучасники. Ласкер один із перших зрозумів роль спеціальної підготовки до протистояння.

ДО УВАГИ СЛУХАЧІВ
УНІВЕРСИТЕТУ
КОМСОМОЛЬСЬКИХ
КОРЕСПОНДЕНТІВ

Перше заняття університету відбудеться в п'ятницю, 20 вересня о 15-й годині в кабінеті комсомольської роботи ОК ЛКСМУ.

За редактора М. СЕМЕНЮК.

КІРОВОГРАДСЬКЕ СЕРЕДНЄ МІСЬКЕ
ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2

ПРОДОВЖУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ
на 1974—1975 навчальний рік

На трирічний строк навчання приймаються юнаки та дівчата 1958, 1959 років народження з освітою за 8 класів для підготовки: столярів будівельних; малярів будівельних; штукатурів-лицювальників-плитковиків; слюсарів-вентиляційників по виготовленню деталей вентиляційних систем.

По закінченні училища учні одержують диплом про середню освіту і спеціальність.

З дворічним строком навчання для підготовки: малярів-штукатурів; столярів-тестярів.

З річним строком навчання для підготовки: мулярів; малярів; ліщовальників-плитковиків, мозаїстів.

Приймаються без вступних екзаменів юнаки і дівчата віком 15—20 років з освітою за 8, 9, 10 класів і звільнені в запас воїни.

Заробок учнів на навчання забезпечують куртожитом, нарахунок на робочий одяг, триразовим харчуванням, підручниками. Вони одержують стипендію сум, зароблених ними на виробничій практиці. Час навчання в училищі зараховується в трудовий стаж.

Училище має повнобудовані, добре устатковані комплекси, в якому є кабінети і лабораторії, учбові майстерні, спортивний та актовий зали, спортивне літнє містечко.

При училищі є вечірня школа, діють гуртки технічної творчості, художньої самодіяльності, спортивні секції. Власники-вільні мають право поступати до інших і середніх учбових закладів на пільгових умовах, а також можуть бути направлені у вищі й середні учбові заклади професійно-технічної освіти, де навчання проводиться при повному державному забезпеченні.

Юнаки, які проходять трирічний строк навчання, до закінчення та на рік після закінчення училища отримують відшкодування за призовом до армії.

Вступники подають особисто або присилають за яву із зазначенням обраної професії, автобіографію, характеристику, свідоцтво про народження (оригінал) або паспорт (подається особисто), довідки 9 місяця проживання і про склад сім'ї, медичну довідку (форма № 286) 8 фотокартки розміром 3x4 см.

Адреса училища: 316026, м. Кіровоград, вул. Червонозервська, 23. Іхати: тролейбусом № 2 до зупинки «Будеталь», автобусами №№ 2, 14, 15 до зупинки «Мічуріна», № 29. Телефон 2-38-49.

ЛІНДЕНКО

18 СЕРЕДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Радіо-аудіо записи. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. «Зоряні вечори». (М). 10.00 — «Земля до запитання». Художній фільм. 2 серія. (М). 11.15 — Кольорове телебачення. Фестиваль самодіяльних ансамблів народного танцю. (М). 12.30 — «Горький» — співесль робітничого класу. (М). 13.00 — Концерт. (М). 13.15 — «Нам — сьогодні». (М). 13.30 — Програма «Вісті». (М). 14.00 — «День за днем». (Кіровоград). 14.10 — Реклама, оголошення. (Кіровоград). 14.15 — «Телевізійні зустрічі». Літературна передача. (М). 14.30 — Кольорове телебачення. Міжнародна зустріч з хореографією. (М). 14.45 — СРСР. (М). 15.00 — Програма «Час». (М). 15.30 — Кольорове телебачення. «Глас естради» оркестру Азербайджанського радіо і телебачення. (М). 22.00 — Кольорове телебачення.

ни. Спортивна програма. (М). 23.00 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00 — Новини. (К). 11.15 — «Скарби народу». (Сімферополь). 11.35 — «Шкільний екран». Історія для учнів 9 класу. (К). 12.10 — Кольорове телебачення. «Фотоклуб». (К). 12.35 — Фільм-концерт. «Коліскаєвський». (К). 12.50 — Для школярів. «Будь сильним, будь спритним». (М). 13.00 — Для юнацтва. «Честь молодості». (К). 13.30 — Кольорове телебачення. Концертний зал телебачення «Орля». (М). 14.00 — Реклама, оголошення. (К). 14.30 — «Співає Людмила Семеновна». (Харків). 14.45 — Кольорове телебачення. Передача СРСР з футболу: «Динамо» (К) — ЦСКА (Софія). В перерві — Сільськогосподарський тиждень. (К). 15.05 — «На добраніч, діти!». (К). 15.30 — Програма «Час». (М). 16.00 — Художній фільм «Батько Карамазов». 3 серія. (К). 22.45 — Тележурнал «Старт». (М). 23.00 — Вечірні новини. (М).

19 ЧЕТВЕР

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Кольорове телебачення. Радіо-аудіо записи. (М). 9.20 — Новини. (М). 9.30 — Кольорове телебачення. Концертний зал телебачення «Орля». (М). 10.00 — Телевізійний ярмарок. Художній фільм «Людмила для людства». (М). 11.15 — «Три

зустрічі». Концерт. (М). 15.15 — Для дітей. С. Маршак. «Кішки діти». Вистава. (Одеса). 17.00 — «Напрямок — висока якість». (Харків). 17.30 — Республіканська фізико-математична школа «Метод логіки». (К). 18.00 — Новини. (М). 18.15 — Концерт, присвячений 30-річчю з дня утворення Молдавської РСР. (М). 19.25 — «Резерви — на службу виробництва». (Кіровоград). 19.45 — Телефізич. (Кіровоград). 19.55 — Кольорове телебачення. Фільм-спектакль. А. де Сент-Екзюпері. «Маленький принц». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Продовження фільм-спектаклю «Маленький принц». (М). 22.30 — Кольорове телебачення. Співає народна артистка СРСР Г. Ковальова. (М). 23.00 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 15.30 — «Шахова школа». (М). 16.00 — «Випадки». Тележурнал. (М). 16.30 — С. Тенев. Симфонія до міну. (М). 17.05 — «Хай». Телевізійний художній фільм. (М). 17.30 — Кольорове телебачення. «Умій рухатися». (М). 18.00 — «Пенсії народних діячів». До 100-річчя з дня народження М. С. Семашки. (К). 18.30 — Реклама, оголошення. (К). 19.00 — Програма «Вісті». (К). 19.30 — Фільм-білет «Лісова пісня». (К). 20.30 — «Перелітний довідник — усім». Виступ з порад докторів техніки. (М). 20.45 — О. О. Юшніна. (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М).

21.30 — Художній фільм «17-й трансатлантичний». (К). 22.55 — Вечірні новини. (К).

20 П'ЯТНИЦЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Новини. (К). 11.15 — Кольорове телебачення. «Поезія Ю. Тугіма». (К). 11.40 — Кольорове телебачення. В. Єжов. «Солов'їна пісня». Вистава. (К). 15.30 — Документальний фільм «Глас 701-й». (М). 15.40 — «Російська мова». (М). 16.25 — Для дітей. «Павлівський казлик». (Кіровоград на Республіканське телебачення). 16.50 — Музичний антракт. (К). 17.00 — «Закон і ми». (Харків). 18.00 — «День за днем». (Кіровоград). 18.10 — Реклама, оголошення. (Кіровоград). 18.15 — «У кожному малюнку сонце». (М). 18.30 — «Мир соціалізму». (М). 19.00 — Кольорове телебачення. Міжнародна зустріч з хореографією. (М). 19.30 — СРСР. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Кольорове телебачення. Любительський оперетт. (М). 22.25 — Спортивна програма. (М). 23.00 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 20.00 — «Перелітний довідник — усім». (М). 20.15 — Концерт симфонічної музики. (Харків). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «На лапах республіки». (К). 21.35 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Чоловік». (К). 22.40 — Вечірні новини. (К).

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патрістичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград

Друзья імя Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової готівки, м. Кіровоград, вул. Галицька 2